

APRENDRE A AJUDAR

Jordi Dalmau i Ausàs

La vida és plena de limitacions. Potser per això els cristians sovint ens emboliquem de mala manera quan volem complir un munt de preceptes morals, litúrgics, eclesials, ètics i fins i tot jeràrquics. L'Evangelí, tot i fer referència a alguns d'aquests preceptes, simplifica la qüestió amb allò que tantes vegades hem escoltat però que tant ens costa d'aplicar: "Estima Déu sobre totes les coses i els altres com a tu mateix". Es tracta, doncs, d'estimar. La forma, el ritus i la manera en què ho fem són secundaris, importants, però secundaris. Ja ho deia Francesc d'Assís: "És fàcil d'estimar estàtues de fusta i de pedra; mai no tenen fred ni gana". Ni són drogaaddictes, ni tenen la Sida, ni són delinqüents. En canvi, i què trist, angunieja estar pels altres, fins i tot fa mandra.

Malgrat això, a la Seu hi ha persones que s'ocupen dels desvalguts.

Persones creients i no creients, només faltaria. Entre algunes de les primeres va sorgir, ara fa uns mesos, un neguit: estimem com cal? Suposo que, al principi, aquest interrogant se'l plantejaven individualment, però va arribar un moment que el van posar en comú. Aleshores van adonar-se que quan s'ajuda de manera organitzada convé revisar l'eficàcia i la utilitat dels ajuts. Més que res perquè els recursos materials s'han de gestionar amb lògica cristiana, que entenc que vol dir donar al necessitat, no pas a l'aprofitat. D'aquí ve que aquestes persones s'han sentit enganyades quan, després de donar i de donar-se, s'han assabentat que els havien aixecat la camisa perquè aquells presumptes necessitats rampinyaven d'aquí i d'allà per viure amb l'esquena dreta. Això ofèn a qui ajuda per caritat i s'ha d'evitar al màxim, perquè ja són pocs com perquè se n'aprofitin desca-

radament. Hem de ser bons, però carallots no. A més, malversar els béns amb què s'ajuda és una irresponsabilitat que convé esmenar. Alguns, tant dels que ajuden com dels ajudats, es pensaran que això és racional, però en realitat és racionalitzar, o sigui donar raonablement a qui ho

Hem d'aprendre a ajudar si volem que el nostre ajut serveixi de debò, si volem que arribi lluny i a un bon nombre de persones.

necessita. Per altre costat, és clar que es pot donar sense mesura, a tort i a dret, però a títol personal, no pas des del si d'una organització que gestiona els donatius d'altri. I és que encara que sembli que no pot ser, també hem d'aprendre a ajudar si volem que el nostre ajut serveixi de debò, si volem que arribi lluny i a un bon nombre de persones. I com podem aprendre'n? Amb el consell de professionals de l'assistència social i la psicologia, religiosos de bona pasta i posant en comú els nostres dubtes i angioixes.

Les persones necessitades bé es mereixen la nostra màxima eficàcia i la finalitat per la qual treballem bé val un esforç d'aprenentatge. Estiguem, doncs, a l'alçada del compromís cristià.

Ajudar a qui ho necessita surt del cor. Saber-ho fer, però, n'assegura més l'eficàcia.